

Els arbres cremats no van al cel

Hi guanya ningú amb la fusta cremada? Unió de Pagesos vol ajudes per als propietaris dels boscos per tal d'impedir l'especulació, i el Consorci Forestal de Catalunya creu que una silvicultura ben estructurada en seria el millor antídote.

"Si les pomes reben ajudes quan passa res, tot i que l'any següent tornarà a haver-n'hi, per què no el bosc, que, si es crema, no torna a donar fusta fins passats seixanta anys?" És la pregunta que es fa Eduard Rojas, gerent del Consorci Forestal de Catalunya (CFC), una associació que aplega 1.137 propietaris de bosc del Principat.

El daltabaix ecològic i moral que representa per al medi i la societat un incendi de les característiques del que a final de juliol va arrasar unes 27.000 hectàrees a les comarques del Bages i del Solsonès és també un cop fort a l'economia dels propietaris dels boscos.

De sobte, en un mercat tan fràgil com el de la fusta, hi entra una quantitat de primera matèria que duplica la producció anual. En concret, segons dades de la Direcció General del Medi Natural, als boscos cremats hi ha 826.000 m³ de fusta, dels quals 754.000 m³ són aprofitables per la indústria, o bé per les serradores, o bé per fer-ne aglomerat. Aquesta xifra és significativa, perquè, a Catalunya, aquestes indústries no absorbeixen més d'un milió de metres cúbics de fusta anuals. La conseqüència lògica és que els preus caiguin i que algunes empreses se n'aprofitin especulant amb la fusta cremada.

Perquè això no passi els propietaris, representats per Unió de Pagesos, i les indústries, amb re-

presentants del Gremi de Serradors i Rematants, van acordar la setmana passada uns preus mínims de la fusta. D'aquesta manera, els pagesos saben que no cobraran gaire menys dels preus que el mercat marcava ara fa un mes, i els industrials poden beneficiar-se de crèdits tous, amb una rebaixa dels interessos, que paguen la Generalitat i el Ministeri.

De totes formes, com explica el

**Uns 754.000 m³
de fusta dels
boscos calcinats
seran aprofitats
per la indústria,
segons Medi
Natural.**

responsable nacional de Política Forestal d'Unió de Pagesos, Joan Jou, enguany era difícil que ningú pogués especular, perquè els preus són molt baixos: "la fusta es paga igual que fa quatre anys".

Tanmateix, els dies anteriors al debat extraordinari sobre política forestal que va descabdellar-se al Parlament de Catalunya, tant Unió de Pagesos com les agrupacions de defensa forestal van demanar que els ajuts anessin directament als propietaris dels

boscos. "El que volem —explica Jou— és que la indústria pugui tenir la fusta que necessita i que, l'altra, la pugui guardar el pagès en algun mena de magatzem".

Segons el director general del Medi Natural, Jordi Peix, no és cert que els crèdits tous només ajudin la indústria: "Nosaltres en donem a qui emmagatzema: si és el pagès, al pagès; i si és a l'industrial, a l'industrial. De fet, el 1994, la Cooperativa Forestal de Sant Jordi, que aglutina propietaris del Berguedà, en va emmagatzemar i va rebre aquests ajuts."

Llavors els ajuts van ser d'un descompte de sis punts en el pagament dels interessos dels crèdits, finançats al 50% pel Departament d'Agricultura de la Generalitat i pel Ministeri corresponent. Enguany, segons que ha declarat Jordi Peix a EL TEMPS, encara no s'ha fixat la reducció dels interessos: "El conseller i la ministra d'Agricultura tancaran l'acord al setembre, tot i que ja n'han parlat. El finançament serà també al 50%, i la rebaixa d'interessos tan a prop com sigui possible del 0%".

Un sector desestructurat. Com el conseller, el gerent del CFC també discrepa de l'opinió d'Unió de Pagesos sobre els ajuts. Segons Eduard Rojas, benvinguts siguin els crèdits tous per a la indústria; "nosaltres el que volem és que es pugui comercialitzar aquesta fusta". Per Rojas, el problema és que hi ha un sec-

tor desestructurat, amb propietaris no acostumats a explotar els boscos i el que calen són assegurances per a les terres forestals i que la Generalitat compleixi els seus compromisos, marcats en el Pla Forestal del 1994. Segons Rojas, tot plegat podria ajudar a fer menys traumàtiques les conseqüències dels incendis: "Al Montseny, el 1994, vam poder comercialitzar tota la fusta i ara el bosc ja s'hi va restaurant, perquè allà hi ha una silvicultura estructurada".

Per estructurar aquest sector, Rojas proposa de dotar amb més pressupost el Centre de la Propietat Forestal (CPF), o de convertir-lo en una agència de boscos que permeti la corresponsabilitat de l'administració i dels propietaris sobre la massa forestal. El CPF actualment controla un 20% dels boscos, que són gestionats amb mètodes de silvicultura. Però aquesta entitat, segons Rojas, s'ha fet petita perquè a les comarques on hi ha molts afiliats, quan és l'hora, per exemple, de pagar subvencions, és més àgil una oficina comarcal

que paga als no afiliats, que no el CPF que no té prou estructura.

El gerent del Consorci Forestal demana que la Generalitat compleixi els acords del Pla Forestal del 1994, que signifiquen una inversió anual de 6.000 milions de pessetes fins el 2004; però fins ara "només hi ha invertit 600 milions anuals, com a molt".

Rojas afirma que és indigne de treballar com hem fet fins ara, que la Generalitat no hi ha invertit sinó els diners que de forma extraordinària vénen d'Europa i que no figuren en el pressupost. Rojas vaticina que el futur de la Política Agrària Comunitària és d'anar reduint les ajudes fins que arribi un moment en què els governs autonòmics i estatals hauran d'invertir-hi més diners o "tota l'agricultura se n'anirà en orris". Per tant, argumenta Rojas, la Generalitat s'ha d'acostumar a invertir en boscos perquè, si no, "com podrà convèncer en un futur l'estat o Europa que calen ajudes, si ella mateixa no hi ha posat mai un duro?"

A banda aquests diners del Pla Forestal que també servirien per

estructurar el sector de la silvicultura, Rojas insisteix a dir que el dany més gros que afecta el propietari dels boscos és que no hi ha assegurances forestals, com sí que n'hi ha per als altres camps de l'agricultura. Segons Rojas, la majoria de les assegurances del sector agrícola són subvencionades en un 70% i, en canvi, els propietaris forestals no obtenen cap ajuda per assegurar un producte que sol donar més beneficis a la societat que no als seus propietaris i que, si es crema, no es regenera fins passades unes dècades. Segons Rojas, "si com a propietaris de boscos ens demanen un règim especial i ens imposen uns deures, la societat també ens ha de donar uns ajuts".

Rojas amplia aquesta corresponsabilitat als sectors econòmics que obtenen diners gràcies a l'existència del bosc, com ara, el sector turístic: "A Lleida el turisme obté 8.000 milions, quan els boscos en guanyen 800: potser el turisme hauria de pagar una ecotaxa".

L'últim incendi a les comarques del Bages i del Solsonès va arrasar-hi unes 27.000 hectàrees.

Però, en aquesta mena d'incendis, la majoria d'arbres només perden l'escorça i la fusta és comercialitzable.

Àlex Milian